

Mál nr. 305/2022

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Slysátrygging sjómanna.

Vafn vátryggingartaka X

Tilkynningarfrestur.

Gögn.

1. Málskot mótttekið 20. september 2022 ásamt fylgiskjöllum.
2. Bréf V dags. 19. október 2022.

Málsatvik.

Í málskoti og fylgigögnum þess kemur fram að M hafi orðið fyrir tveimur slysum við störf sín um borð í A, fyrra slysið hafi átt sér stað hinn 3. febrúar 2018, en hið síðara 1. desember 2019. Við fyrra slysið hafi M hlotið áverka á öxl sem hafi verið metnir til 5 stiga miska og 5% varanlegrar örorku. V hafi fallist á bótaskyldu vegna síðara slyssins en hafnað kröfu M um bætur vegna fyrra slyssins þar sem tilkynningarfrestur á grundvelli 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 hafi verið liðinn er tilkynning barst V hinn 16. febrúar 2021, eða rúmum þremur árum eftir slysið. M mótmælir þeirri afstöðu. Þegar M hafi komið í land eftir fyrra slysið, hafi hann leitað læknis og fengið ávísað verkjalyfjum. Sumarið 2018 hafi hann farið í segulómun og í kjölfarið verið vísað til bæklunarlæknis sem tók hann til aðgerðar 5. desember 2018. Hafi M náð góðum bata eftir aðgerðina og verið útskrifaður úr sjúkrabjálfun með góða hreyfigetu og styrk hinn 7. mars 2019. Í síðara slysinu hafi M aftur fengið áverka á sömu öxl og við það hafi öll einkenni sem hann hafði eftir fyrra slysið ýfst upp. Hafi hann leitað til læknis hinn 2. janúar og aftur 27. mars 2020 og fengið verkjalyf og bólgueyðandi sterasprautur í axlarliðinn. Hafi M í október 2020 óskað eftir tilvísun til bæklunarlæknis og í framhaldinu hafi verið framkvæmd enduraðgerð á vinstri öxlinni í janúar 2021. Í kjölfarið, 16. febrúar 2021, hafi V verið tilkynnt um bæði slysin. M byggir á því að tilkynningarfrestur hafi ekki verið liðinn þá enda beri að miða við tímamarkið þegar tjónþoli raunverulega geri sér grein fyrir því að slys hafi í för með sér varanlegar afleiðingar. Í því samhengi hafi verulega þýðingu hvort sérfræðingar hafi tjáð tjónþola að einkenni séu svo alvarleg, eða svo langvarandi, að fullur bati sé útilokaður. Hafi tjónþoli þá t.a.m. verið til meðhöndlunar sjúkrabjálfa og vonir standi til að slík meðferð skili fullum bata sé eðlilegt, meðan slíkar æfingar skili framförum, að tjónþoli hafi réttmætar væntingar um að ekki verði varanlegar afleiðingar af slysi. Með hliðsjón af dómafordæmum byggir M á því að það hafi ekki verið fyrr en á síðari hluta ársins 2020 sem M hafi getað gert sér grein fyrir að slysið sem átti sér stað í febrúar 2018 hefði varanlegar afleiðingar. Hann hefði áður náð góðum bata með aðgerð og sjúkrabjálfun og gat stundað vinnu sína þar til einkenni tóku sig upp og versnuðu við seinna slysið. Það hafi því ekki verið fyrr en við skoðun læknis í nóvember 2020 sem M mátti vera ljóst að afleiðingar slysanna væru þess eðlis að ekki næðist fullur bati. Hafi tilkynning til V verið send þremur mánuðum síðar og því vel innan þess frests sem 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga kveði á um.

Í bréfi V til nefndarinnar kemur fram að félagið telji að M hafi glatað bótarétti sínum vegna slyssins í febrúar 2018 enda hafi hann ekki gert kröfu um bætur vegna þess innan árs frá því að hann fékk vitneskju um atvik að baki kröfu sinni. Snúist ágreiningur aðila því um það hvenær M hafi fengið raunverulega vitneskju um að hann hafi orðið fyrir varanlegu líkamstjóni. V telur að það hafi verið hinn 24. júní 2019, þegar M óskaði eftir áverkavottorði til að sækja rétt sinn hjá Sjúkrátryggingum Íslands. Í samskiptaseðli vegna þeirrar beiðni segi „Öxl er betri eftir aðgerð en alls ekki góð, getur t.d. ekki legið á henni og einnig erfitt með að vinna upp fyrir sig en nú betri að vinna niður fyrir sig.“ Í áverkavottorði segi þá: „Skemmd á viðbeinsenda og AC lið. Áfram verkjaástand en verulegur árangur til bata eftir aðgerð.“ Á þessum tíma hafi sumsé legið fyrir að M hafi hlotið skemmd á öxl, náð góðum árangri en ekki fullum bata. Þá hafi frekari meðferð ekki verið fyrirhuguð enda hafi M þá þegar gengist undir aðgerð og sjúkrabjálfun eftir hana verið lokið. Þegar M hafi leitað til læknis hinn 2. janúar 2020, eftir síðara slysið hafi jafnframt komið fram í þeirri komu að hann hafi ekki verið með öllu góður eftir aðgerð vegna fyrra slyss. Á þeim tíma hafi M því átt að vera ljóst um varanleika afleiðinga fyrra slyssins. Oh því hafi ársfrestur verið liðinn þegar V barst tilkynning hinn 16. febrúar 2021. Þó M hafi síðar lent í öðru slysi sem leitt hafi til einkenna frá öxl geti það ekki leitt til seinkunar á upphafstíma ársfrests vegna slyss sem átti sér stað tæplega tveimur árum áður og verulegur árangur til bata hafði átt sér stað vegna.

Álit.

Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta, þ.e. í þessu tilviki M, samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. M varð fyrir umræddu slysi hinn 3. febrúar 2018 og var V tilkynnt um tjónið hinn 16. febrúar 2021, eða rúmlega þremur árum síðar. Samkvæmt fyrirliggjandi matsgerð dags. 23. júlí 2022 var stöðugleikapunktur metinn hinn 5. mars 2019, eða þremur mánuðum eftir aðgerð á öxlinni, en eins og rakið er að framan gekkst M undir aðgerð vegna afleiðinga slyssins hinn 5. desember 2018. Liggur þá fyrir að M hafi verið óvinnufær að fullu frá 4. desember til 28. febrúar 2019. Í kjölfar aðgerðarinnar sótti M þá sjúkraþjálfun, en samkvæmt fyrirliggjandi greinargerð sjúkraþjálfara var hann útskrifaður úr henni hinn 7. mars 2019. Þá voru hreyfigeta og styrkur komin að góðu leyti og ákveðið að M prófaði sig áfram við vinnu, enn væru þó til staðar verkir og M þyrfti að vera meðvitaður um hreyfingar. Eftir 7. mars 2019 verður ekki séð að frekari meðferð hafi verið fyrirhuguð vegna afleiðinga slyssins hinn 3. febrúar 2018 og þá verður ekki séð að M hafi leitað lækniaðstoðar vegna þeirra, utan þess að hinn 24. júní 2019 óskaði hann eftir áverkavottorði. Í beiðni vegna þess kemur fram að öxlin sé betri eftir aðgerðina en alls ekki góð, M geti t.d. ekki legið á henni og eigi erfitt með að vinna upp fyrir sig. Í fyrirliggjandi áverkavottorði, sem var móttakið af Sjúkratryggingum hinn 19. júlí 2019, segir þá að við slysið hafi M tognað í vinstri öxl og „fundið vel fyrir því síðan“, um meðferð/batahorfur segir þá „áfram verkjaástand en verulegur árangur til bata eftir aðgerð.“ Samkvæmt þessu verður að miða við að þegar M óskaði eftir áverkavottorði hafi hann enn fundið fyrir afleiðingum slyssins og því mátt vera ljóst að um varanlegar afleiðingar væri að ræða, en eins og áður segir var engin frekari meðferð fyrirhuguð á þeim tíma. Verður samkvæmt framansögðu að miða við að M hafi, hinn 24. júní 2019, eða í síðasta lagi við útgáfu áðurnefnds áverkavottorðs, haft vitneskju um þau atvik sem bótakrafa hans á hendur V er reist á. Var tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga því liðinn þegar tjónstilkynning barst V hinn 16. febrúar 2021.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysatryggingu sjómanna X hjá V vegna slyss hinn 3. febrúar 2018.

Reykjavík, 15. nóvember 2022.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir